

k min., náleželo žal. min. zrušiti rozhodnutí zsp-é a naříditi vydání rozhodnutí nového, opatřeného správným poučením o tom, že rozhodnutí zsp-é dalšímu oprávněmu prostředku nepodléhá, aby strana eventuálně mohla včas podati stížnost k nss-u. Ježto se žal. úřad tímto způsobem nezachoval, nýbrž rozhodl ve věci samé jako stolice odvolací, nejsa k tomu příslušný, bylo nař. rozhodnutí zrušiti dle § 7 zák. o ss.

Č. 6455.

Policejní právo trestní. — Péče bytová: Pro neoprávněnou přeměnu bytu ve skladiště může podle § 4 zák. č. 225/22 býti trestán také správce domu, který přeměnu provedl, nikoliv jen vlastník.

(Nález ze dne 4. dubna 1927 č. 7053).

V ě c: Max St. v K. proti zemské správě politické v Praze o trestní nález ve věci bytové.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Výměrem z 25. srpna 1925 uznala osp st-le vinným přestupkem § 4 zák. č. 225/22, jehož se dopustil tím, že byt po Anežce L. ve svém domě bez úředního povolení přeměnil na skladiště, odsoudila jej k peněžité pokutě 400 Kč a uložila mu zároveň, aby byt uvedl do dřívějšího stavu a pronajal do 14 dnů rodině bytu nemající. — — —

Nař. rozhodnutím nevyhověla zsp v Praze odvolání, poněvadž skutková podstata přestupku st-li za vinu kladeného byla zjištěna seznáním st-lovým a konaným šetřením.

Rozhoduje o stížnosti uvážil nss toto:

Stížnost vytýká tomuto rozhodnutí předně nezákonnost proto, že uložilo st-li pokutu pro přestupek § 4 cit. zák., ačkoliv pro přestupek ten může býti stihán jen vlastník domu, což vyplývá z § 7 cit. zák., jenž stanoví, že žádost o přeměnu obytné místnosti na místnost jinou může podati jen vlastník domu. Námitka ta je bezdůvodná.

Podle § 4 cit. zákona jest jen s úředním povolením dovoleno, používati bytů neb jejich částí k jiným účelům než k bydlení. Tímto předpisem vysloven jest zcela všeobecný zákaz, proti němuž se prohřešuje každý, kdo něco podnikne, čím se byt neb část jeho odnímá bez úředního povolení účelům bytovým, tedy nikoliv pouze vlastník domu. Z předpisu § 7 cit. zák., podle kterého ovšem jen vlastník domu může žádati o povolení k přeměně bytu, nelze nikterak dovoditi, že pro přestoupení zákazu vysloveného v § 4 může býti stihán zase jen vlastník domu, tedy i tenkrát, když přeměna byla provedena neoprávněně osobou třetí. Předpisem § 7 chtěl zákon patrně jen zameziti, aby žádosti takové nebyly podávány osobami, kterým nepřísluší dispoice s domem.

V daném případě zjistil žal. úřad, že st-l jest správcem domu a že matka jako vlastnice domu jej pověřila obstaráváním svých záležitostí, správy domu se týkajících, st-l sám pak nepopírá, že přeměnu tu provedl bez úředního povolení. V těchto výsledcích řízení měl však žal. úřad dostatečnou oporu pro závěr, že objektivně i subjektivně dána jest skutková podstata přestupku st-li za vinu kladeného. — — —